

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1911.

Treść: (M. 241—244.) 241. Obwieszczenie, dotyczące wygotowania obligacji imiennych dłużu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju dłużu”. — 242. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności. — 243. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych i należycieli dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych. — 244. Ustawa, dotycząca popierania przez państwo pieczy nad mieszkańami.

241.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1911,

dotyczące wygotowania obligacji imiennych dłużu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju dłużu”.

Ministerstwo skarbu wydało zarządzenie, że Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, może przedłożone mu, opiewające na okaziciela obligacje wszelkich kategorii jednolitego dłużu rentowego, jakież dłużu rentowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa przepisywać na żądanie na obligacje imienne renty tego samego rodzaju i takiego samego terminu oprocentowania z napisem „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju dłużu”.

Procenta od tych obligacji imiennych będą wypłacane za kwitem Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, w drodze obrotu żywego Banku austriacko-węgierskiego.

Obligacje imienne dłużu rentowego, sporządzone z powyższym napisem, można na zasadzie pisemnego oświadczenia Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, które należy umieścić na obligacjach i zaopatrzyć podpisem firmy, łączyć na obligacje imienne, zaopatrzone takim samym napisem i opiewające na wyższe kwoty, albo rozłączać je na takież obligacje, opiewające na niższe kwoty, albo też przemieniać (dewinkulować) na opiewające na okaziciela obligacje tego samego rodzaju dłużu i takiego samego terminu oprocentowania. Jeżeli chodzi o dewinkulację, musi być oświadczenie Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, sądownie lub notarialnie uwierzytelnione. Nasto należy przy wydawaniu obligacji, opiewających na okaziciela, w miejsce obligacji imiennych, przestrzegać szczególnych ostrożności, co do których ułożono się z dyrekcją Banku austriacko-węgierskiego.

Zaleski wr.

242.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911, dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam,
co następuje:

Część pierwsza.

Ulgie ogólne.

Rozdział pierwszy.

Budowle uprzywilejowane.

§ 1.

Ustawą niniejszą zezwala się na ulgi podatkowe dla budowli, rozpoczętych po dniu 31. grudnia 1911 i należących do kategorii, oznaczonych w dalszym ciągu, a mianowicie dla:

1. nowych budowli, to jest wystawiania budynków nowych na gruncie przedtem niezabudowanym;

z nowymi budowlami należy uważać na równi także budowle na poprzednio zabudowanym gruncie:

- a) jeżeli od ukończenia burzenia poprzedniej budowli do chwili rozpoczęcia nowego budynku upłynęły najmniej trzy pełne lata, albo
- b) jeżeli w nowej budowli powierzchnia pięter, położonych nad powierzchnią ziemi, nie licząc poddasza, jest najmniej półtora razy tak wielka, jak w starym budynku, albo też,
- c) jeżeli zburzenie starej budowli wskazane było względami policyj budowlanej lub sanitarnej;

2. dobudowań, to jest powiększeń już istniejących budowli w kierunku poziomym na powierzchni, dotychczas niezabudowanej, o ile przy budowie tej wystawiono całe nowe ubikacze, zamknięte ścianami, albo powiększono już istniejące ubikacze;

3. podwyższeń budynków, to jest podwyższeń już istniejących budowli przez nasadzenie nowych pięter;

4. całkowitych przebudowań, jeżeli wszystkie piętra wraz z strychem budynków lub oddzielnie używanych skrzydeł budynków zostaną w całej rozciągłości aż do powierzchni ziemi zburzone i na nowo wystawione; wyjątek stanowią budowy wymienione pod l. 1, ustęp drugi;

5. częściowych przebudowań, jeżeli piętra zostaną zburzone w całej swej rozciągłości wraz z piętrami wyższymi i z strychem i nowe piętra wybudowane w ich miejsce.

Za rozpoczęcie budowy w myśl ustawy niniejszej należy uważać przy przebudowaniach (l. 4 i 5) i budowlach na poprzednio zabudowanym gruncie (l. 1, ustęp drugi), traktowanych na równi z nowymi budowlami, tą chwilę, w której rozpoczęto wystawianie nowej budowli.

§ 2.

Ulgie podatkowe, przewidziane w ustawie niniejszej, rozciągają się z zastrzeżeniem szczególnych postanowień części drugiej i trzeciej, jeżeli całe budynki będą nowo wystawione, zawsze na całą budowlę, jeżeli jednak przy budowie nie wystawi się całych nowych budynków, wówczas tylko na nowo wystawione części budynku. W przypadku ostatnim mają zastosowanie następujące zasady:

1. celem wymierzenia podatku domowo-czynszowego według dochodu z czynszu należy traktować dochód czynszowy, względnie wartość czynszową, który względnie która przypada na nowo wystawione ubikacze, w sposób uprzywilejowany; w razie powiększenia poszczególnych ubikacji należy jednak obliczyć rachunkowo wysokość dochodu czynszowego, względnie wartości czynszowej, który względnie która przypada na część uprzywilejowaną, a to według stosunku powierzchni podłóg starej i nowej części odnośnej ubikacji;

2. celem wymierzenia podatku domowo-czynszowego w myśl § 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, od nienajętych części mieszkalnych, tudzież celem wymierzenia podatku domowo-klasowego ma nastąpić stosunkowy rozdział stopy taryfowej na części mieszkalne stare i części mieszkalne nowo wystawione; następnie należy traktować kwotę, przypadającą na nowo wybudowane części mieszkalne, jako uprzywilejowaną.

Rozdział drugi.

Treść ulg.

A. Dla nowych budynków, dobudowań i podwyższeń budynków.

§ 3.

Nowym budynkom, dobudowaniom i podwyższeniom budynków (§ 1., l. 1 do 3) przysługują następujące ulgi:

1. z zastrzeżeniem postanowień § 28. całkowite uwodnienie czasowe od podatku budynkowego na przekąt sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;

2. stale zastosowanie stóp podatkowych, wymienionych w taryfie w załączniku A.

Załącznik A.

3. pobór podatku domowo-klasowego, który będzie wymierzany według obowiązującej taryfy podatku domowo-klasowego, z opusrem, wynoszącym dla budynków I. do VII. klasy taryfy włącznie jedną dziesiątą, zaś dla budynków VIII. do XVI. klasy taryfy włącznie jedną piątą część stóp taryfy podatku domowo-klasowego, zawartej w ustawie z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17; ta sama zasada stosuje się do podatku domowo-czynszowego, pobieranego w myśl § 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, od nienajętych części mieszkalnych.

Zastosowanie stóp podatkowych taryfy, załącznika A, względnie pobór zniżonych stóp taryfowych podatku domowo-klasowego ma miejsce także co do każdej późniejszej budowy, uskutecznionej przy nowych budowlach, dobudowaniach i podwyższaniach budynków, które przyszły do skutku stosownie do § 1., l. 1 do 3.

B. Dla przebudowań.

§ 4.

Calkowitym przebudowaniom i częściowym przebudowaniom (§ 1., l. 4, 5) przysługują następujące ulgi:

1. o ile podlegają podatki domowo-klasowemu:

- a) całkowite uwolnienie czasowe na przekąt sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;
- b) zresztą stałe ulgi po myśl § 3., l. 3;

2. o ile podlegają podatki domowo-czynszowemu:

- a) czasowe zniżenie podatku do kwoty 5 od staczystego dochodu z czynszu na przekąt sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;
- b) zresztą stałe ulgi w myśl § 3., l. 2 i 3.

Postanowienia § 3., ustęp ostatni, będą stosowane analogicznie.

Rozdział trzeci.

Zasady dotyczące terminów ulg czasowych.

§ 5.

Czasowe uwolnienie od podatku oraz czasowe zniżenie stopy podatkowej w myśl § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a, i l. 2, lit. a, względnie § 28. należy przyznać:

1. jeżeli obowiązany do płacenia podatku wniosł prośbę na czas (§ 7.), od dnia ukończenia budowy aż do bezpośrednio następującego kwartału

kalendarzowego i od tej chwili na przekąt czasu, oznaczony w § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a i l. 2, lit. a, względnie § 28.;

2. w razie spóźnienia się z wniesieniem prośby, od początku kwartału kalendarzowego, następującego bezpośrednio po wniesieniu prośby, na resztę czasu, której należy obliczyć według l. 1.

§ 6.

Codo czasowego uwolnienia od podatku, jakież czasowego zniżenia stopy podatkowej po myśl § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a, i l. 2, lit. a, względnie § 28. wchodzi w rachubę budowla (§ 1.) jako całość. Poszczególnym wcześniej wykończonym częściom nie należy przyznać oddzielnie ulg wspomnianego wyżej rodzaju.

Jeżeli jednak udowodniono, że wykończenie pozostały części jest w ciągu krótkiego terminu niewykonalne, wówczas należy orzec równocześnie z przyznaniami wymienionych ulg dla części wykończonej, celem późniejszego ocenienia wymogów § 1. co do części budowli, w tym czasie jeszcze niewykończonej, czy zostały spełnione co do nich zasadnicze warunki § 1.

Jeżeli poszczególnych części budowli używano już wcześniej, wówczas podlegają one opodatkowaniu od początku użycia ich aż do dnia budowlanego wykończenia całej budowy. W przypadkach tego rodzaju przyjmuje się jednak, że budowlane wykończenie całej nowej budowli, dobudowy, całego podwyższenia budynku lub przebudowania nastąpiło najpóźniej w dwanaście miesięcy po pierwszym istotnym użyciu. Użycia budowli przez człowieka, powołanego do jej dozoru, nie należy brać w rachubę.

Rozdział czwarty.

Postępowanie.

§ 7.

Prośbę o przyznanie czasowych ulg podatkowych według §§ 3., 4. i 28. ustawy niniejszej należy wniesć do właściwej władzy podatkowej I. instancji w ciągu 60 dni po rzeczywistem wykończeniu całej budowli (§ 6., ustęp pierwszy), zaś w przypadku wyjątkowym, przewidzianym w § 6., ustęp drugi, co do niegotowej jeszcze części budynku po wykończeniu lub wybudowaniu tej części, którą powinno się oddzielnie traktować.

Do prośby tej należy dołączyć:

1. urzędowe zezwolenie na budowę;
2. urzędowo zatwierdzony plan budowlany;

3. urzędowe poświadczenie co do ukończenia budowy;

4. opis domu.

Celem dostarczenia dokumentów tych należy na umotywowaną prośbę podatnika wyznaczyć odpowiedni termin; jeżeli dostarczenie poszczególnych dokumentów jest z ważnych powodów zupełnie niemożliwe, winna strona wykazać odnośnie szczegóły wiarogodnie w inny sposób. Ustalenie obowiązku co do dostarczenia ewentualnych innych dowodów nastąpi w drodze rozporządzenia.

Podania, niepoparte w sposób przepisany, należy zwrócić stronie do uzupełnienia w ciągu odpowiedniego terminu. Podania w ciągu tego terminu uzupełnione uchodzą za wniesione w terminie pierwotnym.

O zastosowanie stóp podatkowych taryfy, załącznik A, tudzież ulg według § 3., l. 3, nie potrzeba prosić.

O ile chodzi o traktowanie budowy jako nowej budowli w myśl ustępu drugiego § 1., l. 1, jest właściciel obowiązany, przed rozpoczęciem burzenia starej budowli, względnie w przypadku, przewidzianym w § 1., l. 1, lit. a, przed rozpoczęciem budowy nowej budowli postarać się o stwierdzenie okoliczności, miarodajnych dla ocenienia odnośnego żądania; stronie wolno prosić o wydanie orzeczenia przesądzającego, czy projektowanej budowie będzie przysługiwało traktowanie jej jako nowej budowli. Blisze postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 8.

Na prośbę o przyznanie czasowych ulg winna władza podatkowa przedsięwziąć z reguły oględziny celem stwierdzenia okoliczności miarodajnych i zbadania opisu domu. Do tej czynności należy wezwwać najmniej na trzy dni przedtem właściciela domu lub jego pełnomocnika; niejawienie się właściciela domu lub jego zastępcy przy tej czynności urzędowej nie przeszkadza w przeprowadzeniu jej. Władza podatkowa może pominąć zarządzenie oględzin, jeżeli sądzi, iż może wydać orzeczenie już na podstawie oświadczeń stron.

O zastosowaniu stóp podatkowych taryfy, załącznik A, tudzież ulg według § 3., l. 3, rozstrzyga władza podatkowa w ciągu wymiaru na podstawie dokumentów, które posiada; od rozstrzygnięcia tego nie ma osobnego środka prawnego.

§ 9.

Do rozstrzygnięcia prośby o przyznanie czasowych ulg podatkowych według ustawy niniejszej jest powołana w ogólności władz podatkowa pierwszej

instancji; od decyzyi tej przysluży rekurs do krajowej władzy skarbowej.

O ile jednak żąda się traktowania budowy jako nowej budowli w myśl ustępu drugiego § 1., l. 1, należy rozstrzygnięcie w pierwszej instancji do krajowej władzy skarbowej w porozumieniu z polityczną władzą krajową, zaś w drugiej instancji do Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych; władza skarbową jest przytem w wypadkach § 1., l. 1, lit. c, związana orzeczeniem politycznej władzy krajowej, względnie Ministerstwa robót publicznych.

Część druga.

Szczególne ulgi dla małych mieszkań i lokalności dla małych przedsiębiorstw w domach z małymi mieszkańami.

Rozdział pierwszy.

Treść szczególnych ulg i odnośnie warunki.

§ 10.

W domach z małymi mieszkańami, które przyszły do skutku jako nowa budowa (§ 1., l. 1), lub całkowita przebudowa (§ 1., l. 4), przystępuje znajdującym się w domach tych mieszkańom małym, zamkniętym dla siebie pod względem budowy, w miejsce stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku A, stałe zniżenie podatku do stóp podatkowych, wymienionych w taryfie, w załączniku B, a to niezależnie od innych dobrodziejstw, przewidzianych w §§ 3. i 4., względnie § 28. W razie istnienia innych warunków, wymaganych do przyznania szczególnych ulg dla domów z małymi mieszkańami, mają powyższe stopy podatkowe zastosowanie także do każdej późniejszej budowy, uskutecznionej przy domach z małymi mieszkańami, wybudowanych według § 1., l. 1 i 4; dochody z czynszów względnie wartości czynszowe części budynku, użytych w odnośnym okresie czynszowym na małe mieszkanie, należy przeto podać wymiarowi według stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku B, zaś dochody z czynszów, względnie wartości czynszowe innych części budynku wymiarowi według stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku A; obliczenia czynszów przeciętnych, względnie wartości czynszowych w myśl ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 120, należy dokonać osobno według powyższych dwóch grup części budynku; przy odpisywaniu podatków należy uwzględniać te same czynsze, względnie wartości czynszowe i te same stopy podatkowe co przy wymiarze, będącym podstawą odpisu.

Te same ulgi co małym mieszkańom po myśli ustępu pierwszego przysługują lokalom małych

przemysłowców, zamkniętym dla siebie pod względem budowy, pod warunkiem, że odnośny przemysłowiec zajmuje jedno z małych mieszkań, znajdujących się w tym samym domu (kwalifikowane lokale przemysłowe).

Prawo do szczególnych dobrodziejstw, przewidzianych w ustawie niniejszej dla domów z małymi mieszkańami, oceniane ze względu na każdy poszczególny okres podatkowy według stosunków w odnośnym okresie czynszowym, gaśnie, jeżeli budowla straciła kwalifikację domu z małymi mieszkańami w ciągu odnośnego okresu czynszowego, a to od początku odpowiadającego mu okresu podatkowego. Jeżeli budowla tego rodzaju zostanie później użyta znowu na cele małomieszkaniowe po myśli ustawy niniejszej, wówczas wolno właścicielowi domu prosić ponownie właściwą władzę podatkową pierwszej instancji o przyznanie szczególnych ulg, przewidzianych w ustawie tej dla domów z małymi mieszkańami; w przypadku tym wchodzą ponownie w życie według odnośnych postanowień tej ustawy szczególne dobrodziejstwa, przewidziane w części niniejszej, poczawszy od okresu podatkowego, następującego bezpośrednio po wniesieniu prośby; co do postępowania mają w przypadku tym analogiczne zastosowanie postanowienia rozdziału drugiego tej części.

§ 11.

Za domy z małymi mieszkańami uważa się budowle, w których na małe mieszkania przypada najmniej dwie trzecie części ogólnej powierzchni mieszkalnej wraz z powierzchnią ubikacji, przeznaczonych na cele handlowe lub przemysłowe.

Przy obliczaniu powierzchni mieszkalnych należy uwzględnić tylko powierzchnie właściwych ubikacji mieszkalnych (pokoje mieszkalne, alkierzy mieszkalne i kuchni mieszkalne), nie uwzględnić natomiast powierzchni tak zwanych ubikacji ubocznych (przedpokoje, spiżarnie, łazienki, kuchni, nie nadających się do zamieszkania, oraz innych przynależności). Tak samo nie należy zaliczać lokali przemysłowych, kwalifikowanych po myśli § 10., do powierzchni ubikacji, przeznaczonych do celów przemysłowych.

§ 12.

Za małe mieszkania uważa się mieszkania, zamknięte dla siebie pod względem budowy, których powierzchnia mieszkalna w całości nie wynosi więcej jak 80 metrów kwadratowych.

Mieszkania małe, tudzież kwalifikowane ubikacje przemysłowe uważa się tylko wówczas za zamknięte dla siebie pod względem budowy, jeżeli są oddzielone w ten sposób od innych mieszkań, względnie lokalności przemysłowych, że oddzielenie to można usunąć tylko przez uszkocznienie zmian budowlanych.

§ 13.

Kwalifikacyj domu z małymi mieszkańami nie można przyznać: posiadłości zbytkowej (willom itp.), następnie hotelom, oberżom, domom zdrowym, pensjonatom, internatom, konwiktom i tym podobnym budowlom;

w końcu nie należy uważać za małe mieszkania mieszkań sezonowych.

Rozdział drugi.

Postępowanie.

§ 14.

Prawo do zastosowania stóp podatkowych taryfy, załącznik B, które rozciąga się także na czas ewentualnego obowiązku do opłaty podatku po myśli § 6., ustęp trzeci, należy wykazać z reguły w ciągu terminu, oznaczonego w § 7., w podaniu tamże wspomnianem, gdyż w przeciwnym razie prawo to przepada; do podania należy w tym celu dołączyć oprócz dokumentów, wspomnianych w § 7., nadto następujące wykazy, w razie potrzeby urzędowanie potwierdzone:

1. wykaz wymiaru powierzchni poszczególnych, właściwych ubikacji mieszkalnych po myśli § 11. (pokoje mieszkalne, alkierzy mieszkalne), bez względu na to, czy one należą do małych mieszkań, czy do mieszkań innych, tudzież wykaz wymiaru powierzchni wszystkich kuchni osobno mieszkalnych i niemieszkalnych;

2. wykaz wymiaru powierzchni poszczególnych ubikacji, używanych do celów handlowych lub przemysłowych, z wyjątkiem ubikacji, wspomnianych pod l. 3;

3. wykaz ubikacji, używanych na lokale przemysłowe kwalifikowane (§ 10.);

4. wykaz co do łączenia na małe mieszkania ubikacji, wspomnianych pod l. 1 z wyjątkiem kuchni, nie nadających się do zamieszkania.

Jeżeli prośba nie zostanie wniesiona w terminie, oznaczonym w § 7., lecz dopiero w chwili późniejszej, nastąpi przyznanie szczególnego dobrodziejstwa w myśl niniejszej części od okresu podatkowego, bezpośrednio następującego po wniesieniu podania, jednak tylko wówczas, jeżeli strona dostarczy dowodu, iż kwalifikacyja budowy jako domu z małymi mieszkańami istniała już od początku używania tej budowy.

§ 15.

Obowiązany do płacenia podatku winien dodać władzy podatkowej pierwszej instancji w ciągu 14. dni o zajściu okoliczności, z powodu których budowla traci kwalifikacyję swą jako dom z małymi mieszkańami.

Obowiązany do placenia podatku ma każde
cześcennie prawo, zrzec się szczególnych ulg, przyznanych
nau ustawą niniejszą dla domów z małymi mie-
szkaniami.

§ 16.

Zresztą mają co do postępowania w sprawie
przyznania szczególnych ulg, przewidzianych w części
nifiejszej, analogiczne zastosowanie postanowienia
§§ 7. do 9.

Część trzecia.

**Szczególne ulgi dla budowli, należących do
osób prawnych, wymienionych w § 4. ustawy
z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242,
dotyczącej funduszu pieczy nad mieszka-
niami.**

§ 17.

Do budowy domów z małymi mieszkaniemi po
myśli części drugiej, które miały samorządne, korpo-
racje publiczne, zakłady i fundacje, wymienione
w § 4. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p.
Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad
mieszkaniemi, udzież zjednoczenia budowlane, ma-
jące być uważane według ustawy powyższej i wyda-
nego do tej ustawy statutu jako ogólnie użyteczne,
zaczęły i zupełnie ukończyły w latach 1912 do 1920
włącznie, nie stosują się stopy podatkowe taryfy,
załącznik C. załącznik B, lecz jeszcze więcej zniżone stopy
podatkowe taryfy, załącznik C.

§ 18.

Zniżone stopy podatkowe ustawy niniejszej
mają na prośbę strony zastosowanie także do budowy
domów z małymi mieszkaniemi, rozpoczętych
w roku 1911, jeżeli udzielono pomocy kredytowej
z państwowego funduszu pieczy nad mieszkaniemi.

Również upoważnia się Ministra skarbu do
przyznawania w porozumieniu z Ministrem robót
publicznych takich samych ulg także budowom ma-
łych mieszkań, ukończonym wcześniej, a mianowicie
od roku 1909, o ile wystawiły je stowarzyszenia
w rozumieniu ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz.
u. p. Nr. 70, które należy traktować według ustawy
nifiejszej jako ogólnie użyteczne.

Prośbę w myśl ustępu pierwszego i drugiego
tego paragrafu należy wnieść najpóźniej w ciągu
sześciu miesięcy po wejściu w życie, ustawy
nifiejszej.

§ 19.

Szczególne dobrodziejstwo, przewidziane
w części niniejszej, gaśnie na wypadek przejścia

własności na osobę według części tej nieuprzywile-
jowaną; w takim razie należy stosować analogicznie
postanowienia, przewidziane w § 10. na wypadek
zgaśnięcia kwalifikacji domu z małymi mieszkaniemi.

O przeniesieniu własności winien tak dawny
właściciel jak nowy nabywca donieść władz po-
datkowej I. instancji w ciągu dni 14.

Zresztą stosują się tutaj analogicznie postano-
wienia części drugiej.

§ 20.

Ministerstwo robót publicznych winno roz-
strzygać, czy zjednoczenia budowlane, uprzewilejo-
wane według części niniejszej, przestrzegają od-
nośnych postanowień ustawy z dnia 22. grudnia
1910, Dz. u. p. Nr. 242, oraz wydanego do tej
ustawy statutu, dozorować je, tudzież orzec na wy-
padek naruszenia lub obejścia tych postanowień, że
nie zachodzą już warunki ogólnej użyteczności.

§ 21.

Upoważnia się Ministra skarbu do zastosowania
w porozumieniu z Ministrem robót publicznych po-
stanowienia, zawartego w ustępie końcowym § 2.
ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144,
a dotyczącego przedsiębiorców i ich własnych ro-
botników, w sposób analogiczny także do stowa-
rzyszeń ogólnie użytecznych w odniesieniu do ich
własnych członków, o ile tych ostatnich należy
uważyć za robotników po myśli ustawy z 8. lipca
1902, Dz. u. p. Nr. 144;

również można rozszerzyć wyjątek, przewidziany
co do wspomnianych stowarzyszeń w § 3., 1.,
ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144,
także na inne osoby, o ile są członkami odnośnego
stowarzyszenia i ich dochód nie przekracza granicy,
oznaczonej w § 2. ustawy z dnia 8. lipca 1902.
Dz. u. p. Nr. 144.

Część czwarta.

Postanowienia ogólne.

Postanowienia karne.

§ 22.

Kto w zamiarze uzyskania nienależących się
mu ulg, przewidzianych w ustawie niniejszej, po-
czyni zeznania nieprawdziwe lub niezupelne albo
zaniecha w tym samym zamiarze uczynić doniesienie
w myśl § 15., ustęp pierwszy, lub § 19., ustęp
drugi, podpada grzywnie w wysokości potrójnej aż
do sześciokrotnej tej kwoty, o którą został podatek
ukrócony lub narażony na ukrócenie.

Jeżeli można z danych okoliczności wnosić, że czyn karygodny został spełniony lub że zaniechanie nastąpiło nie w zamiarze ukrócenia podatku, wówczas należy czyn ten lub zaniedbanie to ukarać jako zwykłe przekroczenie grzywną do 200 K.

Do przeprowadzenia postępowania karnego jest powołana władzą podatkową pierwszej instancji; od jej orzeczenia przysługuje rekurs do krajowej władz skarbowej.

Opusty przewidziane w ustawie z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.

§ 23.

Opust, który ma miejsce według artykułów VIII. do XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przy podatku domowo-klasowym, względnie przy podatku domowo-czynszowym, wymierzanym według taryfy podatku domowo-klasowego (§ 5.. lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17) będzie na czas swej ustawowej skuteczności przyznawany w pełnym wymiarze co do budynków (części budynków), podпадających pod postanowienia ustawy niniejszej, a to obok potrącenia, unormowanego w § 3.. l. 3, też ustawy.

Od podatku domowo-czynszowego, wymierzanego według taryf, uwidocznionych w załącznikach A. B i C, względnie zniżonego do 5 procent według § 4.. l. 2. lit. a, i § 28. nie ma dalszego opustu.

Co do takich szczególnych zarządzeń, które odnoszą się do wyższego przypisywania podatków w celu obliczania dodatków z powodu stałego zniżenia wymiaru podatków realnych według artykułu XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, nie należy jednak ustanowienia stóp podatkowych taryfy, załączniki A, B i C, uważać za równorzędne z powyższym zniżeniem.

Przypisywanie podatku celem nałożenia dodatków.

§ 24.

Przy budynkach (częściach budynków), które należy traktować według postanowień ustawy niniejszej i które podlegają podatkowi domowo-klasowemu albo podatkowi domowo-czynszowemu, wymierzanemu według taryfy podatku domowo-klasowego (§ 5.. lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17), będzie się przypisywało celem nałożenia dodatków podatek tak w okresie wolności podatkowej (§§ 3.. 4.. 28.), jak również po jej upływie bez potrącenia, unormowanego w § 3.. l. 3.

Podatek domowo-czynszowy należy celem nałożenia dodatków przypisywać także w okresie wolności podatkowej (§ 3.. l. 1), względnie w czasie trwania zniżenia podatku do 5 procent (§ 4.. l. 2, lit. a, § 28.), według taryf, uwidocznionych w załącznikach A, B i C, o ile ustawodawstwo krajowe nie przewiduje w tym czasie uwolnienia od dodatków, należących do swej kompetencji. O ile przepisy ustawodawstwa krajowego, wydane przed wejściem w życie ustawy niniejszej, uczyniły uwolnienie takie zawiślem od czasowego uwolnienia od podatku budynkowego według ustawy z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39, uważa się przepisy ustawy niniejszej, dotyczące czasu trwania swobody podatkowej, względnie zniżenia podatku do 5 procent (§§ 3.. 4.. 28.) jako weszłe w miejsce przytoczonej ustawy. Jeżeli według norm, dotyczących obowiązujących, pobierało się w czasie wolności podatkowej dodatki do 5-procentowego podatku, przewidzianego w § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, będzie służyć za podstawę wymiaru dodatków w czasie trwania ulg podatkowych podatek domowo-czynszowy, zniżony do 5 procent w myśl § 4.. l. 2, lit. a, względnie § 28.

Postanowienia, dotyczące należytości prawnych.

§ 25.

Za najmniejszą kwotę, jaką można przyjąć w myśl § 50.. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 i odnośnych postanowień dodatkowych tytułem wartości budowli, którym przyznano dobrodziejstwa ustawy niniejszej, należy uważać oznaczoną w § 13. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17 wielokrotność owego podatku domowo-czynszowego, któryby należało płacić od tej budowli według dotychczasowych przepisów o podatku budynkowym, gdyby budowli tej nie przysługiwały dobrodziejstwa ustawy niniejszej, a to tyle, o ile powyższa wartość ma być oceniana według stosunków w chwili, w której odnośnej budowli przysługują wspomniane ulgi podatkowe.

Stosunek ustawy niniejszej do ogólnych ustaw podatkowych.

§ 26.

Ustawa z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39, traci moc obowiązującą, o ile dotyczy budowli, podпадających pod postanowienia ustawy niniejszej.

Co do budowli, którym należy przypisać ulgi na zasadzie ustawy niniejszej, tracą również moc obowiązującą postanowienia § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17.

Stosunek ustawy niniejszej do ustaw specjalnych.**§ 27.**

Ustawy specjalne, istniejące dla niektórych miast co do uwolnień od podatku budynkowego, będą obowiązywały aż do przewidzianej w ustawach tych chwili zgaśnięcia ich mocy obowiązującej; budynki, do których mają zastosowanie takie ustawy specjalne, należy jednak pod względem wymiaru podatku domowo-czynszowego i opodatkowania czystego dochodu, osiągniętego w czasie trwania czasowej wolności podatkowej, traktować bez względu na chwilę rzeczywistego wybudowania zawsze tak, jak gdyby budowę rozpoczęto jeszcze przed dniem 1. stycznia 1912. Ta sama zasada ma zastosowanie do ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, o ulgach dla budynków z zdrowymi i tanimi pomieszkaniemi dla robotników; do takich domów robotniczych, rozpoczętych po dniu 31. grudnia 1911, mają jednak zastosowanie po upływie wolności podatkowej stopy podatkowe taryfy, załącznik B, względnie załącznik C ustawy niniejszej.

Początek mocy obowiązującej i postanowienia przejściowe.**§ 28.**

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Nowym budowlom (§ 1., l. 1), ukończonym w ciągu lat 1912 do 1916 włącznie, tudzież ukończonym w ciągu tych samych lat domom z małymi mieszkaniemi w rozumieniu ustawy niniejszej, przyznaje się zamiast czasowych ulg podatkowych, przewidzianych w § 3.. l. 1, i § 4., l. 1, lit. a, względnie l. 2., lit. a, zupełne uwolnienie od podatku domowo-klasowego przez okres dziesięcioletni, względnie przez taki sam czas zniżenie podatku domowo-czynszowego do kwoty, odpowiadającej 5 procentem czystego dochodu czynszowego.

Postanowienia ustępu poprzedzającego należy stosować analogicznie także do budowli, ukończonych przed rokiem 1912, o ile przyznaje się im ulgi, przewidziane w § 18.

Wykonanie.**§ 29.**

Wykonaniem ustawy niniejszej zajmie się Mój Minister skarbu w porozumieniu z Moim Ministrem robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef w.l.r.

Stürgkh w.l.r.

Zaleski w.l.r.

Trnka w.l.r.

Taryfa ogólna.

W kategorii	1 to jest w	2 w latach podatkowych	3 ryczalt na koszt utrzymania i amortyzacji	4 wykonosi		5 podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatku (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
				w y n o s i		
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następnych		15		19
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.		30		19
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejęciowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t.j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gutenbrunn), Cieplicach, Szewnie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Francensbadzie, Olomuńcu i Krakowie	1912		22		19
		1913		23		18,5
		1914		24		18
		1915		25		17,5
		1916		26		17
		1917		27		16,5
		1918		28		16
		1919		29		15,5
		1920 i następnych		30		15
				a to w kategorii		
D	a) obrębie miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912		a	b	
		1913				
		1914				
		1915		15	30	19
		1916				
		1917				
		1918 i następnych				

1 w kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	w v n o s i		5 podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)			
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	procentów				
* a to w kategorii								
			<i>F i G</i> w czasie okresu przejściowego w	<i>E</i>	<i>F i G</i>	<i>E</i>	<i>F</i>	<i>G</i>
<i>E</i> tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134*;	—	1. roku	—					
	—	2. roku	—					
	—	3. roku	—					
	—	4. roku	—		30	—	15	12
	—	5. roku	—					
	—	6. roku	—					
	—	7. roku	—					
<i>F**)</i> tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	29		15·3	12·6	
	1913	9. roku	28	28		15·6	13·2	
	1914	10. roku	27	27		15·6	13·2	
	1915	11. roku	26	26		15·9	13·8	
	1916	12. roku	25	25	17·5	16·2	14·4	
	1917	13. roku	24	24		16·2	14·4	
	1918	14. roku	23	23		16·5	15	
<i>G**)</i> tych częściach Insbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 198;	1919	15. roku	22	22		16·8	15·5	
	1920	16. roku	21	21		17·1	16	
	1921	17. roku	20	20		17·4	16·5	
	1922	18. roku	19	19	17·7	17·7	17	
	1923	19. roku	18	18	18	18	17·5	
	1924	20. roku	17	17	18·3	18·3	18	
	1925	21. roku	16	16	18·6	18·6	18·5	
	1926	22. roku	15	15	19	19	19	
	i następnych latach							

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3, l. 3, ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26 $\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 19 procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911, postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911, po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 wy n o s i ryczalt na koszta utrzymania i amortyzacji	5
				podatek czynszowy od czys- tego dochodu czynszowego, podlegającego podatku (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
<i>H</i>	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod <i>A</i> do <i>G</i> , z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulandii	1912 i następnych	30	15
<i>J</i>	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulandii z wy- jątkiem Innsbruku (kategoria <i>A</i> i <i>G</i>)	dto.	30	12

Taryfa dla małych mieszkań.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 w y u o s i		5 podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
			ryczalt na koszt utrzymania i amortyzacji	procentów	
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następnych	15		17
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30		17
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gutenbrunn), Cieplicach, Szenawie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Franceensbadzie, Olomuńcu i Krakowie	1912	22		17
		1913	23		16.5
		1914	24		16
		1915	25		15.5
		1916	26		15.1
		1917	27		14.7
		1918	28		14.3
		1919	29		13.9
		1920 i następnych	30		13.5
			a to w kategorii		
D	a) obrębie miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912	a	b	
		1913			
		1914			
		1915	15	30	17
		1916			
		1917			
		1918 i następnych			

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 w y n o s i		5 podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatku (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)
			ryczalt na koszt utrzymania i amortyzacji	procentów	
			a to w kategorii		
			E F i G w czasie okresu przejściowego w	E F i G	E F G
E	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134; *)		—	1. roku	—
			—	2. roku	—
			—	3. roku	—
			—	4. roku	30
			—	5. roku	—
			—	6. roku	—
			—	7. roku	—
F **)	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;		1912	8. roku	29
			1913	9. roku	28
			1914	10. roku	27
			1915	11. roku	26
			1916	12. roku	25
			1917	13. roku	24
			1918	14. roku	23
			1919	15. roku	22
			1920	16. roku	21
			1921	17. roku	20
			1922	18. roku	19
			1923	19. roku	18
			1924	20. roku	17
			1925	21. roku	16
			1926	22. roku	15
	i następnych latach				

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3, l. 3, ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26% procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 17 procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie eo do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911, postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911., względni jeżeli ta ostatnia stopa podatkowa wynosi więcej jak 17 procent, stopę podatkową 17 procentową.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 w y n o s i	5
			ryczalt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od ezy- stego dochodu czynszowego, podlegającego podatku (§ 6. ustawy z dnia 9. Intego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
				procentów
II	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulandii	1912 i następnych	30	13,5
J	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulandii z wy- jątkiem Innsbruku (kategorie A i G)	dto.	30	11,5

Taryfa dla małych mieszkań, dotycząca domów z małymi mieszkańami, należących do osób prawnych, wymienionych w części trzeciej.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 wykonanie ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	5				
				wykonanie w y n o s i				
					podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)			
					procentów			
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następnych	15		15			
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30		15			
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gutenbrunn), Cieplicach, Szenawie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Francensbadzie, Ołomuńcu i Krakowie	1912	22		15			
		1913	23		14·6			
		1914	24		14·2			
		1915	25		13·8			
		1916	26		13·4			
		1917	27		13			
		1918	28		12·6			
		1919	29		12·3			
		1920 i następnych	30		12			
D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	a to w kategorii						
		1912	a	b	a			
		1913						
		1914						
		1915	15	30	15			
		1916						
		1917						
		1918 i następnych			12			

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 wynoszący		5 podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)		
			ryczalt na koszt utrzymania i amortyzacji	procentów			
			a to w kategorii				
E	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134; *)		E	F i G w czasie okresu przejściowego w	E	F i G	E F G
			—	1. roku	—		
			—	2. roku	—		
			—	3. roku	—		
			—	4. roku	—	30	— 12 10·5
			—	5. roku	—		
			—	6. roku	—		
F**)	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;		1912	8. roku	29	29	12·2 10·8
			1913	9. roku	28	28	12·4 11·1
			1914	10. roku	27	27	12·4 11·1
			1915	11. roku	26	26	12·6 11·4
			1916	12. roku	25	25	12·8 11·7
			1917	13. roku	24	24	12·8 11·7
			1918	14. roku	23	23	13 12
			1919	15. roku	22	22	13·2 12·3
			1920	16. roku	21	21	13·4 12·6
			1921	17. roku	20	20	13·6 13
			1922	18. roku	19	19	13·8 13·4
			1923	19. roku	18	18	14·1 13·8
			1924	20. roku	17	17	14·4 14·2
			1925	21. roku	16	16	14·7 14·6
			1926	22. roku	15	15	15 15
i następnych latach							

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3.. 1. 3. ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26 $\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 15procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911, postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911., względnie jeżeli ta ostatnia stopa podatkowa wynosi więcej jak 15 procent, stopę podatkową 15procentową.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 wynosi		5
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)	
<i>H</i>	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod <i>A</i> do <i>G</i> , z wyjątkiem Tyrolu i Przedarauanii	1912 i następnych	30	12	
<i>J</i>	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarauanii z wyjątkiem Innsbruku (kategoria <i>A</i> i <i>G</i>)	dłq.	30	10,5	

243.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911, dotycząca ulg podatkowych i należycieli dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Zjednoczenia budowlane, które mają być w myśl § 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniemi, oraz statutu wydanego do tej ustawy uważane jako ogólnie użyteczne i które dążą do celów, wymienionych w § 4. tejże ustawy, należy co do podatku zarobkowego, unormowanego w części II. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896. Dz. u. p. Nr. 220, a przypadającego od przedsiębiorstwa tego, traktować tak samo jak stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, uprzywilejowane według § 85 przytoczonej na końcu ustawy.

Powyższe zjednoczenia budowlane są uwolnione całkowicie od podatku zarobkowego, jeżeli czysty dochód tychże, obliczony według ustawy, o podatkach osobistych, nie przenosi kwoty 1200 K.

Procenta, zapłacone od kapitałów, pożyczonych za zabezpieczeniem hipotecznem, jednak nie w drodze wydania częściowych zapisów dłużnych, stanowią przy wymiarze podatku zarobkowego dla wspomnianych zjednoczeń dopuszczalną pozycję potrącenia.

Subwencje, udzielone wspomnianym zjednoczeniom przez państwo, jeden z krajów lub przez inne korporacje publiczne, nie podlegają podatkowi zarobkowemu.

O ile zjednoczenia te są uwolnione na zasadzie postanowień powyższych od podatku zarobkowego, korzystają również z uwolnienia od podatku rentowego.

§ 2.

Jeżeli zjednoczenie budowlane, które należy traktować po myśl § 1. jako ogólnie użyteczne, przybierze tylko inną formę prawną nie zmieniając swego charakteru ogólnej użyteczności (na przykład stowarzyszenie przez przemianę w spółkę z portką ograniczoną albo w spółkę akcyjną ogólnie użyteczną; względnie odwrotnie) albo w drodze fuzji zostanie przyjęta przez inne podobne zjednoczenie, nie należy z tego powodu poddawać rezerw opodatkowaniu dodatkowemu według § 96. u. o p. o.

Dobrodziejstwo to jest zależne od warunku, aby według statutów zjednoczenia budowlanego,

powstałego przez przemianę lub fuzję, była dopuszczalną zmianą postanowień, uzasadniających charakter ogólnej użyteczności (§ 1.), tylko za zgodą Ministerstwa robót publicznych; dobrodziejstwo powyższe gaśnie, jeżeli Ministerstwo to orzeknie na zasadzie przysługującego mu prawa nadzoru (§ 7.), że warunki ogólnej użyteczności już nie zachodzą.

§ 3.

Jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne, należące do wspomnianego w § 1. rodzaju, nabędzie w sposób odpalny niezabudowane grunta w celu pobudowania na nich małych mieszkań po myśl §§ 6. i 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, i jeżeli udzieli się na ten cel według § 4. tejże ustawy z funduszu pieczy nad mieszkaniemi pomocy kredytowej pośredniej lub bezpośredniej, wówczas podlega przeniesienie gruntu na zjednoczenie budowlane należycieli, wynoszącej połowę stóp należycieli, ustanowionych w § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

Jeżeli w chwili przeniesienia przyzeczonego już wprawdzie pomoc kredytową z funduszu pieczy nad mieszkaniemi, lecz jej jeszcze nie udzielono, wówczas należy przyznać ulgę powyższą pod warunkiem, iż wobec władzy skarbowej zostanie udowodnione w ciągu dwóch lat po przeniesieniu gruntu przeprowadzenie zabezpieczenia hipotecznego, przewidzianego w § 5. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242. Termin ten można przedłużyć z powodów na szczególnie uwzględnienie zasługujących. Jeżeli nie dostarczy się dowodu w czasie właściwym, należy uzupełnić należycie do pełnej kwoty, która ma być uiszczona według ogólnych przepisów należycieli.

Dobrodziejstwo to gaśnie w przypadkach, wspomnianych w obu ustępach poprzedzających:

a) jeżeli zabezpieczenie, o którym jest mowa w uściepie drugim, zostanie wykreślone przed upływem dziesięciu lat po przeniesieniu gruntu wskutek wypowiedzenia pożyczki, udzielonej przez fundusz pieczy nad mieszkańami lub poręczonej przezeń, oraz

b) jeżeli zjednoczenie budowlane w ciągu trzech lat po nabyciu gruntu nie wybuduje na nim dającego się użyć budynku z małymi mieszkańami w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242.

O okolicznościach, uzasadniających zgaśnięcie dobrodziejstwa, winno zjednoczenie budowlane donieść władz skarbowej w ciągu czternastu dni po ich zajściu, gdyż w przeciwnym razie będzie pobrana nadwyżka należycieli, przypadająca według ogólnych przepisów należycieli, w podwójnym wymiarze.

Upoważnia się Ministra skarbu do zezwolenia w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, aby postanowienia ustępu pierwszego i czwartego zostały analogicznie zastosowane również do przypadków, w których fundusz pieczy nad mieszkańami w chwili przeniesienia jeszcze nie udzielił pomocy kredytowej, lub jeszcze nie przyczekał jej, albo też do przypadków, w których w ogólności nie korzysta się z pomocy kredytowej funduszu. Zezwolenie to zależne jest od warunku, aby na gruncie, będącym przedmiotem przeniesienia, zostało zahipotekowane na rzecz państwa jako ciężar rzeczowy zobowiązanie właściciela tej treści, że winien w ciągu trzech lat po nabyciu gruntu wybudować na nim nadający się do użytku budynek z małymi mieszkańami w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, i że nie wolno mu sprzedać nieruchomości tej, pominąwszy przypadek wspomniany w § 4., w ciągu dziesięciu lat po jej nabyciu; niespełnienie tych zobowiązań powoduje zgaśnięcie dobrodziejstwa. Bliższe postanowienia co do ostrożności, jakie należy zachować dla ochrony skarbu państwa, wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Jeżeli na gruncie, którego nabycie podlegało należyciści zniżonej po myśli § 3.. wybuduje się dom z małymi mieszkańami (§§ 6. i 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242), a zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne przenesie go odpłatnie jako dom własny na jednego ze swych członków pod warunkami, ustanowić się mającymi w drodze rozporządzenia, wówczas zniży się należyciść, przypadającą od przeniesienia, w razie, jeżeli wartość przeniesionej nieruchomości nie przewyższa kwoty 10.000 K. do połowy należyciści, przewidzianej w § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901. Dz. u. p. Nr. 74, zaś w razie, jeżeli wartość ta jest wyższa niż 10.000 K, lecz nie przewyższa kwoty 15.000 K, do trzech czwartych części tejże należyciści, o ile według § 3. dopiero co wspomnianej ustawy nie przypada do zapłaty jeszcze mniejsza należyciść.

Niespełnienie warunków, ustanowionych w drodze rozporządzenia co do nabywania domów własnych, powoduje utratę ulgi, przewidzianej w ustępie poprzedzającym. Taki sam skutek prawny ma miejsce także wówczas, jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne utraci według § 3. ulgę należyciściową, przewidzianą dla nabycia gruntu.

Jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne nabyło grunt, na którym wybudowany jest dom własny, jeszcze przed wejściem w życie ustawy niniejszej, a fundusz pieczy nad mieszkańami udzielił na cel ten pomocy kredytowej, wówczas

może władz skarbową pod warunkami ustanowić się mającymi w drodze rozporządzenia zastosować analogicznie postanowienia obu ustępów poprzedzających do sprzedaży domu własnego jednemu z członków zjednoczenia budowlanego.

§ 5.

Jeżeli na domu, będącym własnością zjednoczenia budowlanego ogólnie użytecznego (§ 1.), który zawiera małe mieszkania w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, zostanie zahipotekowane na rzecz państwa jako prawo rzeczowe zobowiązanie właściciela, że budynek ten nie może być sprzedany bez zezwolenia Ministerstwa robót publicznych, wówczas należy w czasie aż do wykreszenia tego ciężaru rzecznego z ksiąg gruntowych szacować wartość powyższego budynku w celu wymierzenia równoważnika należyciści tylko na połowę wartości, ustanowionej według ogólnych przepisów o należyciściach.

§ 6.

W przypadkach, oznaczonych w § 2. i pod warunkami tamże wspomnianymi, nie podlega przemianą lub fuzyi należyciściom od kontraktu spółki lub kontraktu stowarzyszenia, przewidzianym pod pozycją taryfy 55 ustawy z dnia 13. grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89, w § 3. ustawy z dnia 21. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 87, i w § 117. ustawy z dnia 6. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 58, o ile przy przemianie lub fuzyi nie nastąpiło powiększenie kapitału zjednoczeń budowlanych ani wniesienie nieruchomości, któreby nie należały do zjednoczeń tych, już przed przemianą lub fuzyą.

O ile zachodzą warunki, przytoczone w ustępie poprzedzającym, nie podlega potrzebne z powodu przemiany lub fuzyi przeniesienie hipoteczne prawa własności lub innych praw rzeczowych z zjednoczeń przemienionych lub zjednoczeń złanych na zjednoczenie nowe, należyciści wpisowej, przewidzianej w 45. pozycji taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 7.

Ministerstwo robót publicznych powinno wykonywać kontrolę, czy zjednoczenia budowlane, uprzywilejowane według powyższych paragrafów, przestrzegają postanowień §§ 4. i 12. ustawy, z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, oraz wydanego do tej ustawy statutu i orzec w razie naruszenia lub obejścia postanowień tych, że warunki ogólnie użyteczności już nie zachodzą.

Te zjednoczenia budowlane są w szczególności obowiązane, przedkładać Ministerstwu robót publicznych bilanse i sprawozdania w ciągu 30 dni

po ich uchwaleniu i udzielać Ministerstwu robót publicznych na żądanie wszelkich wyjaśnień o swej działalności.

§ 8.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 9.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu i Memu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Załeski wlr.

Trnka wlr.

244.

**Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,
dotycząca popierania przez państwo pieczy nad
mieszkaniami.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Do funduszu pieczy nad mieszkańami, utworzonego ustawą z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, przekaże się na lata 1911 i 1912, obok kwoty 1,500.000 K, przewidzianej w § 3. przytoczonej ustawy, jako nadzwyczajny dodatek kwotę 2,000.000 K.

§ 2.

Celem udzielania wypowiadanych i oprocentowanych zaliczek zjednoczeniom budowlanym ogólnie

użytecznym po myśli § 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, którym przyzeczoną została według § 4. przytoczonej ustawy pomoc kredytowa pośrednia lub bezpośrednia, przeznacza się kwotę 2.000.000 K. rozłożoną na lata 1912 do 1915 włącznie.

Zaliczki takiej można udzielić wyjątkowo zjednoczeniu budowlanemu ogólnie użytecznemu, jeżeli zjednoczenie to jest zniewolone celem zarządzania panującemu w odnośnej miejscowości brakowi mieszkań wystawić na rzecz swych członków budową, do której rozpoczęcia nie wystarczają własne środki zjednoczenia, potrzebne po myśli §§ 5. i 8. przytoczonej ustawy.

W razie udzielenia zaliczki takiej musi także istnieć pewność, że zjednoczenia budowlane ogólnie użyteczne będą rozporządały w całości w ciągu sześciu lat, licząc od chwili udzielenia pożyczki, wskutek dalszych wpłat potrzebnymi środkami własnymi (ustęp 2).

§ 3.

Bliższe przepisy co do użycia kwoty, wspomnianej w § 2., a w szczególności o tem, pod jakimi warunkami, w jakiej wysokości i w jaki sposób można udzielić takiej zaliczki, wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

§ 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi robót publicznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Zaleski wlr.

Trnka wlr.